

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 728/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o., Gemerská 3, Košice, zastúpenej AK H.I.F., spol. s r. o., Radvanská 1, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa JUDr. Petra Filipa, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojitosti s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 105/2014 z 28. januára 2015, a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PALADIUM GROUP, s. r. o., Gemerská 3, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojitosti s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 105/2014 z 28. januára 2015.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd v označenom konaní potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 S 7/2012 z 11. júna 2014, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje a v sťažnosti uvádza:

„Vyššie uvedeným rozhodnutiam súdov vytykame predovšetkým ich arbitrárnosť, čo podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako i odborných publikácií, znamená najmä:

a.) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami,

b.) interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe, teda odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,

c.) nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),

d.) hodnotenie dôkazov vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

Rozhodnutia daňových orgánov, s ktorých závermi sa následne v plnom rozsahu stotožnili aj príslušné súdy, sú založené na:

- nesprávnych skutkových zisteniach a následne nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozsiahly rad skutočností tvoriaci ucelenú sieť dôkazov svedčiacich v prospech tvrdení žalobcu bezdôvodne ignorujú a zaujímajú k nim jednotné negatívne stanovisko bez relevantného zdôvodnenia,

- dôkazy predložené žalobcom považujú za nedostačujúce a na druhej strane požadujú predloženie dôkazov za iný daňový subjekt, čo však nie je v našej kompetencii a ich nepredloženie nemôže byť kladené nám na zodpovednosť,

- ignorujú záväznú judikatúru Súdneho dvora európskej únie ako aj judikatúru samotného Najvyššieho súdu týkajúcu sa takmer totožných prípadov,

- v zmysle svojich právoplatných rozhodnutí vybrali niekoľkomiliónovú daň z obchodného prípadu, ktorý je podľa týchto rozhodnutí fiktívny!

Na základe vyššie formulovaných skutočností, ústavnú sťažnosť podávame najmä z dôvodu zásahu do našich ústavných a Dohovorom zaručených práv, ktorý spočíva v tom, že namietané rozsudky súdov sú nielen nesprávne, ale aj nedostatočne odôvodnené. Súdny ignorovali rad nami predložených dôkazov, naopak vyžadovali dôkazy, ktorými sme nemohli disponovať a bezdôvodne si osvojili argumentáciu žalovaného, za súčasnej absencie úvah, ktorými sa súdy spravovali pri hodnotení dôkazov, čo determinovalo ich následnú nepresvedčivosť a týmto momentom bolo aj voči rozhodnutiu krajského súdu problematické, správne zamerať dôvody odvolania, keďže v rozsudku chýbalo, ako sa súd vyrovnal s dôvodmi samotnej žaloby, a toto nebolo odstránené ani rozhodnutím najvyššieho súdu, čo je v rozpore s ústavne zaručeným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj právom na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru). ...

Najvyšší súd rozhodol v prospech platiteľa dane. Súd zistil, že v konaní sa objavila zásadná otázka, kto znáša dôkazné bremeno v prípade pochybnosti o osobe dodávateľa. Podľa názoru Najvyššieho súdu skutočnosť, či iný daňový subjekt tovar vyrobil, resp. obstaral a následne dodal platiteľovi, sa týka tohto iného daňového subjektu a ten za ňu aj zodpovedá.

V zásade nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné a obstarávacie procesy tovarov u iných subjektov. Je na správcovi dane, aby uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že u iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu. Takisto správca dane musí dostatočne preukázať aj skutočnosť, či daňový subjekt vedel alebo mal vedieť, že sa platiteľ podieľal na plnení, ktoré bolo spojené s daňovým únikom.

Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu teda jednoznačne možno konštatovať, že dôkazné bremeno v prípade, že u iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu, znáša správca dane, ako aj to, že daňovému subjektu zákon nedáva právne prostriedky na sledovanie výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov.

Najvyšší súd vo svojom rozsudku len konštatoval, že predmetné rozhodnutie nemožno aplikovať na predmetný prípad (s. 3 rozsudku), pretože v citovanom prípade daňový subjekt fyzicky disponoval tovarom aj faktúrami, pričom vôbec nezohľadnil, že v našom prípade išlo o konkrétne služby, ktorými sme reálne disponovali a na ktoré sa vzťahuje obdobný režim. ...

Jednostranné prijatie argumentácie žalovaného, za súčasnej absencie úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov determinuje následnú nepresvedčivosť celého rozhodnutia. Toto je arbitrárne a týmto momentom je problematické aj správne zamerať dôvody odvolania, keďže v rozsudku chýba, ako sa súd vyrovnal s dôvodmi samotnej žaloby, ktoré v našom prípade krajský súd a následne i súd najvyšší úplne ignoroval.

V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami možno konštatovať, že porušovateľ svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, rad dôkazov predložených sťažovateľom bezdôvodne ignoroval a zároveň vyžadoval dôkazy, ktorými sťažovateľ disponovať ani nemohol. Svoje rozhodnutie vydal v rozpore s ustálenou judikatúrou, nakoľko vyššie uvedené rozhodnutia súdov vydané v obdobných prípadoch buď úplne ignoroval, alebo ich aplikoval nesprávne. Týmto momentom je nepochybné, že namietané rozhodnutie porušovateľa nespĺňa zákonom stanovené kritériá, je arbitrárne a jeho vydaním bolo neoprávnene zasiahnuté do našich práv garantovaných ako Ústavou SR, tak aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...“

Okrem toho namieta aj správnosť skutkového vyhodnotenia skutočností napadnutým súdom, v tomto smere poukazuje na faktúry a ich vyhodnotenie na strane 5 (body 1 až 10).

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžf/105/2014 bol porušený článok 46 ods. 1 v spojitosti s článkom 1 ods. 1,

článkom 2 ods. 2, článkom 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1, článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.1.2015, sp. zn. 3Sžf/105/2013, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

3. *Obchodnej spoločnosti PALADIUM GROUP, s.r.o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie AK H.I.F., spol. s r.o., vedený [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušeniu svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení

však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. *Guérin c. Francúzsko*, 1998).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. 2. 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 248/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv a slobôd, ako ich označil v sťažnosti, a to rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf/105/2014 z 28. januára 2015.

V napadnutom rozsudku najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

«Najvyšší súd pri preskúvaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia nezistil existenciu zásadnej právnej otázky, ktorú by bolo nevyhnutné judikovať. Spor sa týka skutkového stavu a preukázania existencie zdaniteľného plnenia. V konaní neboli naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3 Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK. Presun dôkazného bremena na správcu dane v judikovanom prípade sa týkal dodania tovaru, kedy daňový subjekt fyzicky disponoval tovarom aj faktúrami. Prenos dôkazného bremena v zmysle rozsudku 3 Sžf/1/2011 nemožno aplikovať na daný prípad žalobcu, ktorý sa týkal dodávky služieb, ktorých existencia u žalobcu nebola preukázaná.

Podľa § 29 ods. 8 zák. SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zák. SNR č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustaľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie. Pri preukazovaní je významný aj charakter zdaniteľného plnenia. V danom prípade charakter prijatých reklamných služieb ako tzv. medziproduktu.

Spornou skutkovou otázkou v konaní bolo vyhodnotenie, či v danom prípade došlo k zdaniteľnému plneniu podľa zákona č. 222/2004 Z. z., k dodaniu reklamných služieb žalobcovi.

Vzhľadom na to, že dodávateľ žalobcu nevedel identifikovať svojich dodávateľov (subdodávateľov žalobcu), nemal ani žiadnych zamestnancov a jeho účtovníctvo nie je k dispozícii, dodanie služieb žalobcovi je pochybné. Za danej situácie dôkazné bremeno preukázania zdaniteľných plnení zafaľuje žalobcu. Preukázanie zdaniteľných plnení uskutočnených subdodávateľským spôsobom, keď prijatá služba je iba tzv. medziproduktom môže byť pre žalobcu problematické, keďže nejde o služby, ktorých výstupom by bol konkrétny hmotný produkt. Avšak je v záujme daňového subjektu, aby disponoval dôkazmi, ktoré môžu preukázať, že k dodaniu služieb u neho skutočne došlo.

Najvyšší súd preto konštatuje, že daňové orgány v danom prípade vychádzali zo správneho rozloženia dôkazného bremena a v konaní neboli osvedčené dôvody pre presun dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane.

Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. V predmetných prípadoch žalobcovi

právo na odpočítanie dane (§ 49 ods. 1, § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH) nevzniklo.»

Ústavný súd dospel k záveru, že rozsudok najvyššieho súdu je dostatočne odôvodnený, pretože je v ňom jasne a zrozumiteľne vyložené, z akých dôvodov potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. Zároveň treba zvýrazniť aj skutočnosť, že v správnom súdnictve súdy dokazovanie nevykonávajú.

Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by popieralo účel a zmysel právnej úpravy, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v jeho veci. Z toho dôvodu sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015